

Ingen er som Gud.

Ingen er som Gud, o Jesu-
run! Han farer over himmelen
med hjelp for dig. En bolig er
den eldgamle Gud og her ne-
den er det evige arme; han
redder fienden for ditt an-
sikt og sier: Odelegg!

5. Moseb. 33, 26—27.

Det er Moses som står ved ut-
gangen av sitt liv og lar blikket
gå tilbake over sitt livs forskjel-
lige og rike opplevelser — både
gode og gode som uttaler disse
ord. Han er nu ved avslutningen
av sin gjerning og skal gå fra
dette jordliv og avslutte sitt livs-
verk.

Det er en mann med livserfar-
ing som nu tar et tilbakeblikk
over sitt liv som en Herrens tje-
ner. Hebreerbrevet gir ham at-
test som en tro tjener i Guds hus
(Hebr. 3, 2). Og nu skal denne
tro tjener nedlegge vandrings-
staven og han vet selv om det. Det
er en prøvet mann som nu avleg-
ger sitt vidnesbyrd om sin herre
og derfor har vidnesbyrdet større
verdi enn om det hadde vært en
uprøvet og en nybegynner i Her-
rens arbeid. Mange års erfaring
ligger bak ham og gir vidnes-
byrdet autoritet.

Han som stod skjelve og
skjelvelos for Herrens ansikt i or-
denen og mottok sitt kall som
Israels fører og sa: «Jeg har ik-
ke vært noen ordets mann hver-
ken før eller etter at du har talt
til din tjener; men jeg er tung i
munn og tung i tale, står nu frem
og utbryster: «Lytt til, i himle og
jugg vil tale og jorden høre på min
munns ord. Min lærer drypper som
regnet, min tale flyte som dug-
gen, som en regnbyge på gress og
som en regnskur på urter.» Nu
har han ikke tungt for å tale len-
ge, nu kan både himmel og jord
lytte til talen.

Grunnen er den: at det er Her-
rens navn han vil forkynde og gi
sin Gud æren. Det gir ham både
frimodighet og talegaver. Hvis vi
skal tale med frimodighet må vi
også komme i samme forhold til
Gud som Moses her var. Det er
Gud vi gir æren og hans navn vi
kan opphøje.

Moses kjenner Israel som in-
gen annen. Han har lært å forstå
dem og kan gi dem et sant og
rett vidnesbyrd, og det vidnes-
byrdet er ikke til deres ros eller
ære. Etter at Gud hadde ført
dem, bevaret dem, gitt dem av
markens grøde og velsignet dem
i alle disse år Moses vandret
sammen med dem, glemte de all-
vev Gud. Hvilken ydmykende
sannhet for Israels folk. Tenk
glemme Gud, som har gjort dem
bare godt og stadig vernet om
dem. Sørgmodig og vemodsfult
må han si: «Klippen som avlede
dig, ansende du ikke, og du glem-
te Gud, som fødte dig.» Født av
Gud og enda glemme ham. Har
du som leser dette gjort samme

erfaring? Det vil naturligvis ikke
si det samme som at Israel ikke
husket at Gud var til, men de
hadde glemte å sette den rette
pris på de velgjerninger Gud had-
de gjort mot dem. Har du glemte
den underbare glede og fryd som
fylte ditt hjerte da du erfarte at
du var blitt født på ny — at du
var blitt et Guds barn? Trenger
vi til å si som David i Salm. 103,
2: «Min sjel lov Herren, glem ikke
alle hans velgjerninger.» Det
er en vemodsfull og sørgelig
sannhet. Glemme Gud. Må Herren
hjelpe oss til å stadig leve i er-
indringen av Guds nåde og hjelp
mot oss og det vil gi oss glede i
hjerter større enn ord kan uttale.
Glem ikke Guds velgjerninger.

Moses selv står der med erin-
dringen om å ha vært udydig. Han
har sagt til folket for i 5. Moseb.
1, 27, at Herren var vred på ham
og at han ikke kunde komme inn
i Kanaans land fordi han ikke
trodde på Gud og helligede Gud
for Israels øine. (4. Moseb. 20,
12). Det er også en alvorlig sann-
het for oss som Guds folk, at udy-
dighet hindrer oss i å komme
«lengere inn i landet.» «Lydlighet
er bedre enn offer.» Moses er-
kjenner sin svakhet og det er den
eneste vei for Guds folk å komme
frem på. Erkjennelsen og be-
kjennelsens vei. Da er Gud tro-
fast og rettferdig og forlater oss
være overtreddere. Allikevel er
det med sorg vi ser tilbake på
det og ønsker det var gjort. Gud
hjelp oss til å være lydige.

Så vender Moses blikket mot
Gud og da gripes han av en hel-
lig, usigelig og herlig glede og
hans hjerte jubler og troen og
håpet vokser. Han må erkjenne
Guds folks ufylkommenhet og
sin egen ufylkommenhet; men
hos Gud finner han intet som er
ufylkommen. Ingen kan sidestil-
les med Gud. Han utbryster med
dyp, hellig og jublende overbe-
visning: «Ingen er som Gud!» 120
års levetid og derav 40 år som
mellemmann mellom Israel og
Gud, i Israels vanskeligste histo-
rie, har gjort den sannhet leven-
de for ham. Halleluja! Ingen er
som den evige levende Gud. «Han
farer over himmelen med hjelp
for dig.»

Dette er en av de hellige menn
som lærte å kjenne Gud «ansikt
til ansikt», som gir ham denne
attest. Det kunde tas frem man-
ge, både fra den gamle og nye
pakt, som har vidnet det samme
— undertiden med andre ord, —
men her stemmer de alle overens.
Vi som lever idag kan se tilbake
på vårt liv og må si det samme:
«Ingen er som Gud.»

Vi er muligens blitt skuffet på
meget. Skuffet og såret over vå-
re medvandrere til himmelen. De
er blitt skuffet på oss. Selv er vi
kommet tilkort og må slå våre
øine ned i dyp sorg over hvor lite

troende vi har vært og hvor lite
vi har kunnet opphøje Herrens
navn. Kjære venner: Alt dette er
ydmykende sannheter for oss. Al-
likevel over vi å løfte våre øine
opad og med de hellige ned igjen-
nem tidene utbryste: «Ingen er
som Gud.» Ingen kan sammenlik-
nes med ham. Vi kjenner den
samme ånd, som fylte Guds folk
fordum, fyller våre hjerter og bi-
belens ord blir levende og virke-
lige for oss. Vi kjenner det blir
av hjerte vi kan si «Bare i håp til
Gud er min sjel stille; fra ham
kommer min frøelse. Han alene er
min klippe og min frøelse, min
borg. (Salm. 62, 1—2).

«Satt eders lit til ham til en-
hver tid, i folk! Utøst eders hjer-
ter for hans åsyn! Gud er vår til-
flugt. Sela. (Salm. 62, 9).

Moses lot blikket gli tilbake
over sitt liv og det er av betyd-
ning også for oss av og til å gjø-
re det samme. Det er mange ting
vi ser anderledes nu enn da vi
måtte gå igjennom dem. Vi ser
nu hvor meget anderledes vi kun-
de gjort mange ting. Det kan læ-
re oss å være mere forsiktlige for
fremtiden og føre oss inn i et dy-
per bønneliv. Men vi løfter også
blikket fremover som Moses gjor-
de, og ser inn i «det forfjettede
land» — inn i Guds ords urygge-
lige latter — og venter hjelp fra
ham. En dag skal en skare av
vidner — menn og kvinner,
gamle og unge, av alle folkeslag
og fra alle tidsaldre, stå for Guds
åsyn i det land som har vært alle
de helliges mål og tilbede Gud og
se tilbake på hans uforanderlige
trofasthet og nåde. (Les Apb. 7,
9—17).

Gud gi oss alle nåde til å bli
med blandt dem som i evighet
skal gi Gud ære og opphøelse.
G. I.

Efter stevnetiden.

Ferietiden er over, sommeren
forbi, høstens tid er kommet og
dermed også den uroligste tid av
året på det nærmeste slutt.

Denne sommer kan mer enn
noen før ovise en hel rekke av
større og mindre møter.

Vi har grunn til å tro at disse
møter skal bære frukter for evig-
heten. Der er sikkert mange som
ellers ikke sames der ordet for-
kynnes, som har fått høre Guds
kall.

Men selv om det har vært gildt
med alle disse større møter, så er
det nu godt å få komme i hjem-
lige folle igjen. Og nu begynner
det da å bli fyldigere forsamlin-
ger i kirker og lokaler.

Må nu ikke de stemningsrike
sommertøter ha virket slik på
oss at vi møter til våre hjemlige
mindre forsamlinger med tregtet
og klage over at vi ikke har det
her som vi hadde det på dette el-
ler hint stevne. Det er lett å fal-
le for den fristelse. Men for en
skade en da gjør.

Nei, nu gjelder det å opmuntre,
stykke og oppløse hverandre for
tiden som ligger foran oss. En rik

I Herrens fortrolige samfund.

Agnes Rasmussen (f. Lar-
sen) kan den 27. septbr.
holde 25 års jubelium på
Kinas slagfelt.

Likesom Salmisten i salmen 25,
14 kan Agnes bevidne Herrens
fortrolige samfund gjennom års
erfaringer. Ved Herrens direkte
åpenbarelse av løftene, like fra
dagen da kallet kom. Samlet med
noen venner stod Agnes og tenk-
te: «Hvem skulde ville sende mig
ut nu da jeg er regnet blandt de
foraktede?» (Den gang var de
Andsøpte meget foraktet). Plut-
selig kom budskapet gjennom nå-
degavene: — «Gullet og sølvet
hører mig til — Fårene på bjerg-
ene er mine — Kornet og mos-
ten i ladene er mitt — Velen er
banet — gå i tro!» Her var ingen
om og men.

Sprogvanskelighetene blev ofte
lettet ved «det fortrolige sam-
fund med Herrens. Ved et tilfelle
etter å ha vært i Kina et års tid
og en eldre misjonær vilde at Ag-
nes skulde begynne møtet, kom
Herrens And så underbart til
hjelp. Det gikk så lett å tale og
kineserne var ualmindelig opp-
merksomme. Da møtet var slutt
sa Agnes «Nu må vi se å komme
avsted og få litt frokost.» —
«Frokost? — sier du frokost?»
sa misjonæren. «Du mener vel
middag. Du har talt i tre timer.»
Underbare Herrens kraft!

Ordet er blitt stadfestet med
medfølgende tegn. Et vidnesbyrd
om at Herren var med. Matt. 28,
20. Like fra ganske unge til gam-
le kinesere fikk Agnes se bli døpt
i den Hellig And og ild. Intet store
kunde vel vederfares en Her-
rens tjenerinne, enn dette å se
Guds gjerninger blandt kineserne.
Guds kraft til saliggjørelse. Hvil-
ket syn å se en skare av unge
sjele fylte av Guds And, som
skr. i Ap. g. 2. Se og hør nåde-
gavene i bruk til «velsignelse og
forherligelse av Mesterens navn.
Håpløse syke, som blev helbredet.
Besatte som blev satt fri i det
velsignede Jesus navn. Underfulle
fortrolige samfund, som de ånde-
lige kjenner til.

Også under prøvelser, iblandt i
livsfare, kom Herren nettopp når
det mest behøvedes. En gang blev
et brev fra en troende i Norge
midlet. Mens Agnes leste brevet
for en strøm igjennom henne til
lægedom. Brevet var tilbakeholdt
en tid av katolikkerne, men ak-
krat tids nok. Halleluja!

tid! Rike anledninger og rike mu-
ligheter. Det gjelder å nytte tiden
ellers flyr den fra oss. Både den
enkelte og menigheten.

Her må alle være med, hver
med sin evne løfte i flokk, og al-
le glede sig over det de andre får
nåde til å utrette. Ingen jage ef-

Det har undret undertegnede
iblandt at Agnes kan holde ut og
få utrettet så meget som hun
gjør. Som også en misjonær, som
var på besøk uttalte idet han sa:
«Fru Rasmussen har gjort mere
på disse få dage enn andre får
utrettet på — (nu minnes jeg ik-
ke bestemt hvor lenge han sa,
men han mente at Agnes var
raak i vendingen og fikk gjort
noe). Aldri ledig, ingen middags-
sovn. Selv i de hete sommermåne-
der hvor hun stadig har vært på
misjonstasjonen uten å ta til sjø-
en eller høiere regioner. Rett som
det er har Herren i nattens stille
timer kalt sin tjener til bønnetje-
neste — iblandt under heftig
gråt i kamp for sjelen, som An-
den manede å bede for. Denne
tjeneste blev også belønnet med
fryd og salighet, ti når seiren
var vis, hørtes jubelsang i Anden.

På samme gang så opfrende,
særlig for de mest behøvende, har
Agnes fått nåde til å stå for
sannheten — koste hvad det vil-
de. Ikke noen som helst akkord,
smiger eller slikt. For dem som
ikke kjenner hemmeligheten ved
å «elske rett og hate urett» blev
denne stilling til anset, som Her-
ren blev, da han vandret hernelde.
Dette er en uoverkommelig sann-
het at hvis vi ikke lider med ham,
får vi heller ikke bli helliggjort
med ham. Lidelsessamfundet hø-
rer med til det fortrolige sam-
fund med Herren, som belønnes
av Gud. Det lyder så klart «Der-
som vi vandrer i lyset, likesom
han (Gud) er i lyset, da har vi
samfund med hverandre (også
med Faderen, Sønnen og den Hel-
lige And), og da renses Guds
Sønns blod oss fra all synd.

Som Josva fordam, kan Agnes
si «hittil har Herren hjulpet!»
Der er vel få så tause, når det
gjelder å la høre fra sig, men al-
likevel har Herren vært tro og
sørgt for nok, til liv og guds-
frykt. I som gjennom årene har
vært med å løfte byrden; herute,
kan glede eder over at det ikke
har vært forgyves. Eders gaver
er blitt rett forvaltet.

Jeg er sikker på at der er man-
ge venner som sammen med oss
herute, fra hjertet ønsker Agnes
tillykke med jubileet og vil forene
sig med oss i bønn for hende at
nåde og kraft i rikelig mål må gis
til fortsatt tjeneste til Herren
kommer.

Torkild L. Rasmussen,
Kang Chuang, Ch'i, N. China.

Da får vi et godt menighetsliv
og et godt virkeår, skriver «Bud-
bæreren».

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjær til ovenstående adr.

Bladmisionen.

Mange ungdommer som er frelst ønsker gjerne å gjøre noe for Jesus, men det er ikke så godt å vite hvad man skal finne på for å komme i forbindelse med folk og få vidnet for dem om det herlige man selv har opplevd. Det er en måte hvorved man kan nå mange, og det er ved utdeling av traktater og gode kristelige blade. En traktat eller et blad leser også dem som ikke er interessert i kristendommen. Ofte har man fått erfaring, at ved å lese et kristelig blad eller en traktat har mange blitt revet ut av sin likegyldige og sløve stilling og blitt vakt til ettertanke!

Syke og gamle som lite kan være med på møter og høre Guds ord (mange kommer aldri på møte) kan bli opmuntret og styrket ved å lese vidnesbyrd fra andre troende og se beretninger om Guds verk ute på misjonsmarken og her hjemme.

Misjons-Røsten er et blad som trykt kan legges i hendene på hvem som helst. Det er upartisk og fritt og fremholder de bibelske sannheter uten å være ensidig bunnet til en retning eller bevegelse. Med de mange breve fra misjonærene ute i de forskjellige land og verdensdeler får man følge med og se evangeliets fremgang i vår tid. De mange beretninger om Guds hjelp og støtte i kampen mot mørket og hedenskapet, er både troestyrkende og opmuntrende.

Unge brødre og søstre, som ønsker å gjøre noe for Jesus, tenk efter om ikke du kan gjøre noe ved å dele ut noen Misjons-Røster. Ved å dele ut «Røsten» agiterer du også samtidig for misjonssaken. Hvis du vil ta noen eksemplarer av hvert nr. innrommes provisjon. — Skriv til

Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Vinterheftet.

Nu må vi ha stoff som ønskes inntatt i Vinterheftet snarest.

Vi går også ut fra, at de som solgte for oss ifjor vil gjøre det samme i år og er taknemlige om flere vil hjelpe oss.

Skriv og undersøk betingelsene i god tid.

Abonnentene får det fritt som for.

Prisen blir også i år 60 øre.

— At Gud vet det beste og kan gjøre det beste, bør være til usigelig trost og styrke for vår tro og vårt håp under det jordiske livs mange omskiftninger.

Fra det høie Nord.

Fra en sommertur på sykkel i Finnmark.

Norge, du underlige land! Da jeg som syv års gutt begynte på folkskolen og for første gang så et veggkart over Norge, kunde jeg bare ikke forstå hvad slags «dyr» det skulde forestille, det med den store forpart og den smale, langstrakte bakkropp strekkende sig på skrå opover mot høire. Senere har jeg flere gange fått betraktet dette «dyr» på nært hold, særlig bakkdelen; det «roiser bust» over Lofoten, er svært snerøvet ved en Polarhavet over landerne, setter hælen dyktig ut ved Vardo (ja har det ikke enda en «liketorn» på denne hæl i Vardøhus festning?) og endelig strekker det en storta langt sørover igjen langs den finske grense. Må det håpes at denne ta aldri vil sparke eller kløre våre naboer mot øst, og at heller ingen må trække på liketornen.

Til denne merkelige landsdel der langt mot nord skulde jeg også i sommer få ta en tur. Litt travelt for man kunde komme sig los fra hjemmet, men 26. juni fikk jeg kastet landtauet å vende kursen mot nord. Turen begynte fra først av så interessant, idet jeg fikk godt reisefølge med en blind broder fra Lofoten, som er min hustrus åndelige far. Han gikk av i Stamsund, mens jeg fortsatte til Finnsnes. De to døgn ombord i hurtigruten gikk så fort med all avveksling som livet bød på. Men artig var det også å få sette sig på sykken igjen og helt uavhengig av andre rulle de 25 km. til Rossfjord, mitt første bestemmelsessted. — Der skulde være stevne 30. juni. Min kjære br. Oskar Gamst var ankommet fra Finnmark noen minutter for mig. Etterhvert kom da også en hel del andre venner, bl. a. Henrik Eliertsen fra Balsfjord i splassen for en flokk derfra. Gud ga oss noen underbare dager sammen. Men jeg våget ikke å begynne med noe referat, da jeg ennu tenker ta med fire andre stevner for jeg snur sørover igjen.

Neste søndag var det bestemt stevne i Balsfjord. Mellemtiden fikk jeg så beytte til å opfylle et lenge næret ønske om å få besøke Målselvdalføret, hvor der over alt finnes etlinger efter de innflyttede folk fra Østerdalen, en innflytning delvis foranlediget ved Hans Nilsen Hauges innflytning. Turen blev for mig særlig interessant. Her og der traff jeg på noen troende, men det er ikke svært tett av dem der heller. Været var litt kjølig, så der endog falt nyane i fjelltoppene, men så fikk man trampe sykken så meget hårede. Lørdag eftermiddag 6/7 kom jeg frem til Balsfjord, for engangs skyld litt våt av regn og skvett; men det glemtes snart ved den hjertelige gjestfrihet jeg blev møtt med av Henrik Eliertsen og hustru, som bor på de frie venners vakre bedehus. Utover kvelden blev det stort nrykk på Betel. Og neste dag fortsatte stevnet med fynn og klem. Der var endog svenske og engelske predikende brødre der, og med stor kraft frembares budskapet

til troende og vantro. Men referat må bare henstå.

Efter noen stille dager bar det på fredag avsted til turens tredje stevne, nemlig i Tromsdalen ved Tromsø. En skjelte full-lastet av venner var jeg ifølge med fra Balsfjord. Og mange kom også fra annet hold. Det var 10-års jubileum for bedehuset som blev opført der av gamle lappemissionær Wangberg. Noen delige dage fikk vi tilbringe der, og sent vil det nok glemmes, særlig friluftsmøtet i lappeløien, hvortil kom hundrevis av folk fra byen, foruten stevnets deltagere. Der blev talt på lappisk, finsk, svenskt, engelsk og norsk. En underbar ånd rådet, ja for Herren setter ingen skranker, hverken mellem nasjonene eller samfundene. Hvor delig når det blir gjennomført overalt, at vi skal være ett.

Så var det efter stevnet for mig å dra videre til Øst-Finnmark. I Brevlåg blev jeg møtt på kaia av br. E. Mathisen. Kjært å få hilse på ham og de andre venner der efter 18 års forløp. Men der var jo også vemodige ting å høre og se. Bl. a. hadde broderens unge datter ifjor gått for langt ut i vannet under badning, og når hennes tante forsøkte å redde henne, kom de bære på dyperne vann og druknet begge. Hvor livet har meget trist å bli på for somme. Men jeg kan ikke stanse mange dager i Brevlåg, da jeg gjerne vil besøke flest mulig steder. Til søndag 21/7 kom jeg så langt øst som Havningberg. Trofast vennskap og brevveksling er opprettholdt med somme der, enda vi ikke har sett hverandre på 18 år. Men det virkelige helliges samfund er da også noe rent forunderlig. Hvor det var kjært å få hilse på dem og bryte brodet sammen.

Fra det sted blev det for mig å svinge om «hælen med den underlige liketorn»; det blev ingen stans for mig der i Vardo, da det passet så for mig å gå fra et skib direkte på et annet og ta videre til Kirkenes. Der kom sykken i høvd igjen og bar mig 4 å 5 mil sørover Pasvikdalen. Den negang vilde jeg ikke snu for jeg hadde vært like ut på Norges storta. Mitt egentlige erinde var å få hilse på min «elskede bror Aksel Sandå fra Helgeland. Han arbeidet ved opførelsen av et stort, moderne ungdomsskolehus der. På det sted hadde jeg intet møte, men turen dit blev riktig interessant, geografisk sett. Man kunde tro sig hensatt til Søndre Østerdalen med de skogklede åser og lave fjell, ja endog tommebommer på innjøene var det der. På andre siden av vannet såes Suomis (Finnlands) skogtrakter i det endelige. Der er ikke lite interesse utvist for disse trakter også fra hiære hold, idet man mener her vil være store fremtidsmuligheter. Men la mig nu bare ikke fortape mig i slikt. Jeg er bare så glad for at nevnte br. har levet Kristus på dette sted.

På tilbaketur til Kirkenes fikk jeg også tilbringe noen delige timer sammen med troessaaken i nærheten av malmgrubene ved Bjernevatn.

Så bar det om natten over Varangerfjorden til Vadsø. Litt for tidlig å vekke vennene der kl. 5, syntes jeg, hvorfor jeg satte mig på sykken og rullet de nesten to mil til Jakobselv. Det var lørdag morgen og følgende dag skulde det være stevne der. Atter blev det et av disse delige samvær med Guds ringe små både privat og offentlig. De kjære søsken Mathisen og hustru utviste stor gjestfrihet. Det er nok ikke så oversvømmet av vidner der heller, så derfor satte de stor pris på et besøk.

Allerede på mandag var det å la sykken bære mig videre vestmed Varangerfjord, over holden til Tanadalføret og ned til Smalfjord, ca. 100 km. fra Vadsø. Der ventet jeg å treffe lokalbåten, som skulde ta mig ut til ytterverrene igjen. Jeg måtte dog vente omtrent hele natten før båten endelig kom. Men når myggen kunde holde nattevakt der på kaia, så kunde vel sakens jeg. Dog var det godt å komme frem til vennene i Mehavn til neste kveld og få litt skikkelig stell hos dem. Efter noen dager hyggelig samvær og et par møter hvor Gud vederkeget oss, gikk det videre med hurtigruten. Sykkel fikk nu hvile sig ut efter de lange turer, da der ikke var veier for den. Midt på natten kom jeg frem til Kjøllefjord og blev møtt på kaia av br. Alfred Myreng m. fl. Broderen med familie er tilflyttet stedet og jeg anser dem for virkelige misjonærer, enda de vel ikke selv har tenkt noe sådant. Han er nemlig fiskeopkjøper, men ønsker dog først Guds rike og hans rettferdighet. Bare så vanskelig for dem m. h. t. hus for møter. Hvor der sært trenges et bedehus på stedet. Hvem vil ta noen aksje i Herrens riksbank for opførelsen av et sådant hus? Bidrag til foretagendet mottas med takk av nevnte br. adr. Kjøllefjord. La din femmer (eller mer) få fornielsen av en tur pr. kostank. til Kjøllefjord på Finnmark.

Neste stans var Honningsvåg. Også der er det litt vanskelig med lokale for de frie venner. Dog var ikke baptistene uvillige til å låe oss sitt hus for et møte, dessuten var der vennemøter i husene og noen prektige venner fikk jeg gledes sammen med der.

Nu var jeg så nære Europas — kanskje verdens — nordligste bedehus (i Skarsvåg) — jeg måtte endelig få se det. Og det var jo lett nok ved å reise med lokalen. Men å samle folk til møter på det bedehus nettop da var vanskeligere, og det enda det også var ankommet et par frelsesoffiserer, så vi hadde et par møter sammen. Saken var at så mange av stedets folk — også brødrene — var travelt optatt med sin gjerning å selge kuriositeter til den mengde turister som omtrent dagstøtt i sesongen gjester Nordkapp. Og hvorfor ikke slå sig med brødrene

også for mig, så kunde både få hjelpe dem litt med fremmede språk og samtidig selv få bese det verdanske stedet. Riktig interessant var da også å få pratet litt med mange som vrillet land fra Frankrike, sydafrikanere, amerikanere, polakker, englebrødre.

Noen av dem også troende, som jeg forsted.

Men nu må jeg videre om skal rekke alt. Det bærer tallet til Honningsvåg og videre over Forsangerfjord til Kirkenes. Der kunde jeg igjen få hilse min «kamel». O underbare verdens sommersatt, når man så på det drag kan få nyte den så mange man vil fra et sykkelstevne. veien treffer jeg min gode br. Kr. Skipperud, som var for å kjøre mig imøte. Fjorten år er hengitt siden vi så hverandre i Oslo, han for å dra til Finnmark med sin hustru. Jeg med min ut til jordens ende på en annen kant. Underlig treffes igjen den vakre sommersatt efter så mange omveier — — — I disse kjære venners hjem tilbragte jeg noen delige dager med sammenkomst til privat og offentlig om herlige emne Kristus korsfæst. En planlagt tripp over fjellet for å besøke Dorothea Klemme gamlehjem i Børselv måtte avses, da jeg ikke fikk noen bli lighet.

Så på sykken igjen de ti mil Hammerfest. Tok inn hos gjestfrie søsken Isak Kvalvik og hustru i Indrefjord og stanset til stevnefolk skulde samles med en skjelte gå over til Brevvikbotn for å delta i 20-årsjubeliet der den 18. aug. Det tradisjonelle fine stevnever innfandt sig i rette tid, og endelig fikk også Finnmark en smak av et kelig god, varm sommer i år. Noen delige dager vi fikk både den naturlige og åndelige sett. En skare av lykkelige venner fra mange steder var samlet og en flokk av vitner frembrakte brot til de sultne. Jesus vederkeget sitt folks hjerte.

Mitt totalintrykk fra de stevne, såvel som fra besøk på mange steder ellers der i det nord, var at livsstrømmen i Herrens helligdom fortsatte for lov å flyte. Delig var det sannhet å treffe så mange venner på de forskjellige steder som hadde smak for «uayret broderistet kor.» Josva 5. 11. Og vil herved benytte anledningen å sende dere alle min hjertelige hilsen og takk for sist.

Stille og blank ligger vannet ten — endog LoppHAVet — med hurtigruten bærer mig sørover fra Hammerfest. Tilhøre ligger Sorola og bader sig i solen minnerne strømmer inn over mig de mange minner fra eldre og yngre tid. Der ligger Valan, hvor gamle Laura var med og rev de gamle hus, der nu står som de velvillide misjonsstasjon Betel Brevvikbotn. Ikke alltid har vært solskin som idag — ruskevær, motgang, skifbrud fiendebrol — å jo, alt dette bør også med. Men idag er det seiersskrik i Israels leir. Her har gjort store ting for sitt folk der nord.

Gustav Ny...

Arsmøte

(Alb. Ch. i forbindelse med des på Logen 22. september. Møtene begynte med en forberedelse. Verken mon, Sørkedal der deltar. Fellesmidd for tilreisende i fellesmid de sig til jul innen fredag og ammorbrø bokalet.

SPREDT

Fra Storstein

Da det har lange tider for fant vi det for ord i dag. Det har i s avholdt flere. Det første var nest her, og jeg må si at stående gode var også med hensyn til preter Misjonær G med over held år bror meg forrå å dele var broder G stevnet har k av venner fra broder Enok Dertil hadde engelske og som talte Gu

Også ved et markert i en Guds kyr fikk vi se se begrave med til døden, for levnet. Gud dre som har kjennelse for å bli i d

Søndag d jeg med ved deros 20 år av br. Ny trent hele arbeiderne. Underba på de tyve gynnelse b ren har ve

En moder forklar sine «Det men 5000, ikk dersvinin freds og Ger.» Da spy frøken, h i de tolv amulene Da bli

Tilbake Fra 2 holdt en rans» 17 f du som

Arsmøte for Kongomisjon
(Alb. Christiansen)
Forbindelse med stevne avholdes på Logen, Moss, søndag 22. september.
Møtene begynner kl. 10.30 form. Vener fra Oslo, Drammen, Sørkedalen med flere stede deltar.
Fellesmiddag blir arrangert for tilreisende. De som vil delta i fellesmiddagen bedes melde seg til Jul O. Lind, Moss, innen fredag 20. septbr. Kaffe og smørbrød fåes kjøpt på lokalitet.

SPREDTE FELTER

Fra Storsteinnes i Balsfjord.
Da det har vært ganske tyst i mange dager fra oss her i Balsfjord, så vil vi gjerne sende noen ord til det for godt å sende noen ord til dag.

Det har i sommerens løp vært i forholdet flere stevner her i fylket. Det første var i Rossfjord, deretter her, og siden i Tromsdalen. Og jeg må si Herren gav oss enestående gode stevner over alt. Vi også meget begjært med blysnitt til predikende krefter.

Misjonær Gustav Nyseter var med over hele linjen. Og Gud gav oss et meget godt av sitt rike forråd å dele med oss. Likeledes har broder Gamst med oss. Til stevnet har kom der en stor flokk venner fra Tromsdalen, med broder Enok Wangberg i spissen. Dertil hadde han i sitt følge to engelske og to svenske brødre som talte Guds ord.

Også ved disse sammenkommer merket man at evangeliet er en Guds kraft til frelse. Noen gikk vi se søke Gud, andre lot sig begrave med Kristus ved døpen til døden, for å vandre i et nytt løst. Gud hjelpe dem og oss andre som har avlagt den gode begjærte for mange mennesker til å bli i det.

Søndag den 18. august deltok jeg med vennene i Breivikbotn i deres 20 års jubileum. Også her var br. Nyseter med. Dertil omkom hele stabben av Finnmarks arbeidere.

Underbart var det å se tilbake på de tyve år siden den ringe begjærte blev påbegynt. At Herren har vedkjent sig det arbeidet

hadde man nu syn for. Søstre Demanda Ellertsen og Dorothea Klem, strålte av taknemlighet og glede. Heri forstod vi dem, for endel. For isannhet kunde de med sangeren si: «På før og nu er det forskjell.»

Det var også rart å høre dem berette in smule om deres oplevelser og inntrykk da de først kom til stedet.

Må Gud velsigne dere søstre, og alle dem som kom heropp og begynte arbeidet i Finnmark. Arene tiltar og kreftene ebber ut, men med takk til Gud bærer vi eder frem for nådens trone.

Hvor er den Gideon som Herren kaller idag?

Eders medforloste,
Signe og Henrik Ellertsen.

Filadelfiaforsamlingens

25 års jubileum og høstkonferanse.

Fra onsdag 28. august til mandag 2. september hadde Filadelfiaforsamlingen i Stockholm sin høstkonferanse. De kunde samtidig feire 25 års jubileum som forsamling.

Det er jo en fremgang av de mest skjeldne de kan se tilbake på etter 25 års virksomhet. Fra en liten og ringe begynnelse er forsamlingen vokset frem til å bli Sveriges største. Hvem kunde drømt om at den lille forsamlingen som begynte med ca. 30 medlemmer i et lite kjellerlokale i en bakgate i utkanten av byen skulde få en slik fremgang. Forsamlingen ordnedes den 30. august 1910 og tilhørte i over 2 år Svenska Baptistsamfundet, men blev utstøtt av dette amfund 29. april 1913. De fleste av dem som var med fra begynnelsen var baptister og deres lære og menighetsordening er fremdeles i hovedsaken som baptistenes, det er mest forkynnelsen angående de åndelige nådegavers bruk og Andens dåp som skiller. De har også mere og mere søkt å komme tilbake til den første kristne forsamlingens frihet og enkelhet i menighetens ordening. Dette at de har hatt en fastere ordening og øvet en streng menighetstukt har uten tvil vært til det gode. Det viser også den enhet som preger hele pinsbevegelsen i Sverige.

Det er en underbar enhet og samhold blandt dem som må gripe alle.

Som en av grunnene til forsamlingens raske vekst, er den nidkjærhet de har vist for å nå de ufrøste. «Det har hele tiden vært som en stor vekkelseskampanje,» sier en av deres ledende brodre.

Den ytre misjon er også tilgjedsatt på en enestående måte. De har misjonærer i alle verdens hjørner. I dette år underholder forsamlingen 27 misjonærer helt og støtter 14 delvis. Det blir 41 misjonærer som forsamlingen står i forbindelse med. Disse misjonærer virker i flere land og verdensdeler. De har 150 evangelist ut med evangeliet i Sveriges byer og bygger og har på denne måte fått bidra til at bevegelsen har grepet om sig slik, at praktisk talt er det nu tre forsamlinger over hele Sverige.

Forsamlingen arbeider også blandt de fallne i Stockholm — disse som er kommet på livets skyggeside og mangler hjem, mat og alt. De har innrettet en båt som herberge og i Arken, som båten heter — har mangen en sulten og trett stakkar fått en god natts søvn, — kanskje den eneste på lenge. Flere er vunnet for Gud ved denne virksomhet også.

Søndagskolevirksomheten er forholdsvis liten. De har 600 barn nu og iforhold til forsamlingen er det et lite tall. De har bibelklasse for større barn, gutter og piker hver for sig.

Også søndagskolen er interessert i misjonsarbeidet og underholder to piker i Brasilien og to piker og en bibelkvinne i India.

Det er en innsats av de skjeldne i arbeidet for Herrens sak på jorden denne forsamling har gjort og enten man er enig eller uenig i deres lære og praksis må man takke Gud for hvad han har fått virke ved denne forsamling.

Et litet stykke av Enoks bok.

Jeg blev fort avstødt som en mektig vinn og kom op til de himmelske regioner. Det blev for mig et herlig skue. Jeg fikk se det sted hvor de hellige bor.

Her var rettferdighets engle og himlens hellige samlet i felles leir i hvile og trygghet, i fullstendig ro, i glede og fred.

Som en vanntrøm fløt barnhertighet ut til jorden. Ja, som frisk dugg fløt det ned til hjelp og til frelse.

Således er det fra evighet til evighet hos dem som bor der.

Og når jeg så dette sted hvor de troende bor, de hellige og utvalgte som har elsket sin Gud og tjent ham, — hvorledes de hadde sin hvile og ro under vingene hos Andernes Herre, da var det kunde det ene ønske jeg hadde : å stadig være der.

Sådan er de rettferdighets evige bolig, her har de sin fulle hvile i trygghet som aldri kan bli forstyrret og aldri ta ende. Jeg så at her var fullkommen visdom, sannhet i rett og rettferdighet, det alltid rådende element, men jeg kunde ikke telle alle som bodde der.

Alle blir belyst fra Herrens åsyn og gjennemstrålet av himlens lid. Deres munn er alltid full av lovprisning. De tilbeder og ophøder den store Gud, Andenes Far, bestandig.

Has rettferdighets rike skal aldri omstyrtes og rett og sannhet skal aldri her ophøre.

O, hvor inderlig jeg ønsket å kunne forbli på dette sted, min sjel fikk en sterk lengsel etter å stadig være her, og jeg følte at jeg hørte hjemme her og jeg forstod også at min del har fra begynnelsen vært her, ti således er det bestemt om mig av Andenes Herre.

Når jeg så alt dette, så velsignet, ophøiet og lovpriste jeg den store Andenes Herres navn fordi han efter sitt store velbehag har beredt en slik velsignelse for sine utvalgte.

Lenge blev jeg stående for å betrakte dette sted, det var så elskelig, så underskjønt og tiltrekkende at jeg med lengtende hjerter utbrøt i lovprisning til min store Gud og Far: Priset være ham og all ære til hans hellige navn fra begynnelsen og i all evighet. Amen!

For ham er ingen ende og han kjente alt fra før verden blev skapt og hvad der vil hende fra slekt til slekt evindeligen.

De som ikke sover priser dig Herre, de som står frem for dig i din herlighet og sier: Hellig, hellig, hellig er Andenes Herre, han fyller all jorden med levende vesener og alltid ophøiet, priset og

velsignet være hans store navn fra evighet til evighet. All ære for hans guddommelige størhet.

Her fikk mine øine se disse som aldri sover, de står alltid for ham, velsignet og priser, velsignet og høilovet være Herrens hellige navn fra evighet til evighet.

Og jeg blev så betagen av alt jeg hørte og så at hele mitt vesen blev forandret og mine øine blev blendet og jeg kunde ingenting se mere.

Dette er innsendt til styrke for troen, opmuntring og glede for de der har bestemt sig for dette sted.

Enok hadde mange henrykkelser for han forlot jorden for bestandig. Han var den merkeligste av de hellige før syndfloden.

I broderlighet
Hans Lehne.

Bøker.

Følgende bøker kan bestilles i «Misjons-Røsten»s ekspedisjon, Sarpsborg:

Jordens ytterste ender av G. Nyseter. En misjonsbok av de skjeldne. Den er på ca. 200 sider og rikt illustrert. Pris heftet kr. 2.75 og innb. kr. 4.00. Porto 25 øre.

Fra Bodsenslet til prekestolen av Netel N. Pedersen. Boken er et gripende vidnesbyrd om hvad Gud kan gjøre for et menneske. Et vidnesbyrd fra virkeligheten. Pris kr. 1.20 heftet plus porto 25 øre.

Våk av M. Støve. Et alvorord og et budskap for vår tid. Nedsatt pris 60 øre, porto 14 øre.

Drømmemesteren av M. Støve. En god barnebok. Nedsatt pris kr. 1.00, porto 0.20.

Av følgende bøker has bare et ganske litet oplag:
Aida Margareth av Ida Seehuus. Kr. 1.00 portofritt.

Mirakler i vår tid av G. C. Bevington. Pris heftet kr. 1.50, innbundet kr. 2.50. Porto 25 øre.

Blandt Sydamerikas indianere av Sigurd Granvold. Kr. 1.00. Porto 14 øre.

— Det koster lite å være religiøs. Det koster alt det du har å bli en kristen. Men det er herlig å være en kristen.

Stanley Jones.

brukt til bibelstudium. Gjennem representantene fra de forskjellige land lod den samme tone:

«Vi må tilbake til Bibelen. Vi kjemper for lite til Guds ord.»

Tyskland ved skilleveien.

Prof. A. Nygren sier i sin bok: «Den tyske kyrkostriden» bl. a.: «Selv folkets og selve rasens hellighet er blitt en absolutte verdi. Denne raselidenskap har gått frem over Tyskland som en vekkelse, og det eiendommelige er at den ikke meget har lagt ikke-kristne som kristne i sine lenker. For også for mange kristne er denne opplevelse av folkets storhet blitt så overveldende at det stiller kristendommen i skyggen. Tyskland driver for fulle seil inn i denne nye hedendom. Det kan ikke fornektes, at for store deler av folket har denne forgudelse av rasen inntatt kristendommens plass.»

Også et hyrdebrev.

Den lutherske kirke i Kina

holdt fellessynode i Shanghai i sommer og vedtok bl. a. å sende ut et hyrdebrev til alle de tilsluttede lutherske menigheter. Her uttaler man sin store glede over vekkelsen som nu går over landet, men advarer også sterkt mot utglidninger og maner til forsiktighet når en skal tillike vekkelsespredikanter, så ikke svermere skal treng inn. Syvende og siste punkt i hyrdebrevet lyder slik:

«Endelig anbefaler vi å la være å opmuntre alle ekstatiske utslag av vekkelsen. La oss som Paulus holde tungetalen for å være av underordnet verdi. La oss huske at stor forvirring og store misforståelser kan bli resultatet av yderliggående former for gudsdyrkelse. Ikke-kristne kan ved disse bli støtt bort for alltid.

Det anbefales at synoden kraftig advarer mot tungetale i grupper eller menigheter. Historien lærer oss at sådant alltid fører med sig uorden og splittelse. Den (tungetalen) er ikke en grunnleggende del av kirkens liv, men

kan lett volde stor skade.

La oss være måteholdne og edrule i alt, idet vi holder fast ved det gode. La oss, for å bevare evnen til rett å prøve åndene, huske på at kors og det alene er virksomt til frelse. La oss rose oss av kors og ikke sette en ære i uedruelige personlige følelser. Kristus og ikke vi selv må alltid stå i centrum.»

De har nok glemt Paulus uttalelse i 1. Kor. 14 kap. om dette. Efter å ha omtalt tungetalen og gitt anvisning på hvordan den skal brukes sier han i vers 39 og 40: «Derfor brødre, streb efter å tale profetisk og hindre ikke noen i å tale med tungen; men la alt skje sømmelig og med orden.»

Dødsstraff for å bli en kristen.

Fjellandet Nepal, syd for Himalaya i Nord-India, har 20 millioner innbyggere. Av og til besøkes tibetanere i Nepal. På den måten er bibler og kristelige skrifter

fra Brodremenigheten kommet inn i Nepal. Men der er satt dødsstraff for å gå over til kristendommen. En av landets herskere sa til en kvinnelig misjonær: «Ingen nepalinnbygger kan bli en kristen noen gang. Det er umulig.» For 5 år siden slo en kvinnelig læge sig ned der i landet og vant folkets tillit. Hun behandlet kvinner og barn. Til slutt fikk hun også lov til å fortelle dem om frelsen i Jesus, og hun fant åpne hjerter. Ingen er dog blitt døpt enda. Det sies at det er nødvendig å komme sammen med menneskene der og vise dem barnhertighet. Når man ved besøk i hjemmene og vennlighet og hjelpsomhet har vunnet deres tillit, finner også det glade budskap inngang i hjertene.

Ny erkebiskop i Jerusalem.

Thimothæus Themelis er valgt til erkebiskop i Jerusalem, et embede som ikke har vært besatt siden 1931.

